

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Mgr. M. D.,** zastoupený JUDr. Alenou Bányaiovou, advokátkou se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze,** se sídlem Ovocný trh 3/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2014, č. j. 5 A 180/2010 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2014, č. j. 5 A 180/2010 - 49, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“), kterou se domáhal zrušení rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „univerzita“) ze dne 23. 4. 2010, č. j. 2058/08-D III/4-PF/KolŠa/3, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „právnická fakulta“) ze dne 19. 3. 2010, č. j. 373/2010 o nepřijetí stěžovatele ke studiu magisterského studijního programu Právo a právní věda studijního oboru právo v prezenční formě studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že namítal-li stěžovatel, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zejména chybějící otisk úředního razítka, touto otázkou se již v předchozích rozsudcích zabýval jak městský soud, tak Nejvyšší správní soud, přičemž oba soudy dospěly shodně k závěru, že otisk úředního razítka není podle zákona č. 111/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“),

zákonnou náležitostí vydaného rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 As 79/2011 - 120). Dále stěžovatel namítal, že v průběhu přijímací zkoušky začala do zkušební místnosti zvenčí doléhat hlasitá techno hudba, která rušila účastníky v koncentraci a měla vliv na dosažené výsledky testů, což ukazuje na nepřípustnou nerovnost uchazečů v přijímacím řízení, a proto podle čl. 7 odst. 11 přílohy č. 5 statutu Univerzity Karlovy v Praze, řád přijímacího řízení ze dne 28. 4. 2006 (dále jen „ŘPŘ“) měla být zkouška přerušena a konána v náhradním termínu. K této žalobní námitce městský soud uvedl, že přijímací řízení musí být transparentní a nesmí být diskriminační. Musí tedy být zachována rovnost účastníků. Reálně dosažitelná rovnost účastníků byla v daném případě zajištěna tím, že všichni uchazeči psali ve stejný čas na různých místech stejnou verzi přijímacího testu. Rovnost však nemůže být absolutní ve smyslu subjektivním, tedy v tom, že každý z uchazečů má jiné předpoklady pro studium, jinou osobní charakteristiku, a obtížnost písemného testu proto vnímá subjektivně jinak. Absolutní rovnost účastníků nelze zachovat ani v tom smyslu, že by podmínky při přijímacím testu byly pro všechny účastníky naprosto stejné. Není totiž reálné moci ovlivnit fyzikální parametry prostředí, jakými jsou např. počasí (míra slunečního svitu, déšť, vlhkost či tlak v jednotlivých zkušebních místnostech). Stejně tak nelze ovlivnit ani vnější prostředí typu doprava, městských ruch, stavební práce. Jak vyplývá z vyjádření společnosti www.scio.cz, s. r. o., protokol o průběhu zkoušky mohl vyplnit jakýkoliv účastník, který by o to projevil zájem. Pokud nikdo zájem neprojevil, byli dva náhodně vybraní účastníci administrátorem požádáni o vyplnění protokolu. Stěžovatel však zájem neprojevil, ačkoliv tak mohl učinit. „Protokol účastníka o průběhu zkoušky“ vyplnily dvě uchazečky, které uvedly, že je nic v průběhu zkoušky nerušilo, účastníci měli naprosto stejné podmínky a nedošlo k mimořádným událostem. V záznamu administrátora je uvedeno, že „účastníky rušila reprodukovaná hudba ze dvora, zřejmě provoz fitcentra“. Z těchto listinných důkazů městský soud učinil závěr, že do místnosti, ve které se konala zkouška, pravděpodobně doléhal zvuk reprodukované hudby, ale ten však zjevně nebyl z pohledu dvou náhodně vybraných uchazeček zaznamenáníhodný, když se o něm ani jedna z nich v protokolu o průběhu přijímací zkoušky nezmínila. Proto se přijímací zkouška nekonala za takových podmínek, aby bylo možno hovořit o nerovnosti účastníků či o tom, že by bylo na místě přerušení zkoušky. Žalobní námitku tedy městský soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Neprovedení stěžovatelem navrhovaných důkazů výslechem administrátorky a všech účastníků přijímací zkoušky odůvodnil tím, že je vyloučeno, aby po šesti letech od konání přijímací zkoušky měl některý z účastníků v paměti, zda a v jaké intenzitě pronikala do místnosti hudba a jaká. Výslechy svědků však nebyly nutné podle městského soudu především z toho důvodu, že z písemných důkazů přijal závěr, že do místnosti mohl doléhat zvuk reprodukované hudby, avšak není možno hovořit o neregulérním průběhu zkoušky.

Stěžovatel dále namítal, že na regulérnost zkoušky mohlo mít dále podstatný vliv také to, že nebyl respektován pokyn plynoucí z opatření děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze č. 5/2008, k provedení přijímacího řízení do magisterského studijního programu pro akademický rok 2008/2009 (dále jen „opatření děkana“) v tom směru, že na stole ve zkušební místnosti nesmějí být žádné předměty vyjma láhve do objemu 1 litru s odstraněnou etiketou a bez potisku. Právě neodstraněná etiketa byla u několika účastnic zkoušky zachycena na fotodokumentaci a lze se tak podle stěžovatele důvodně domnívat, že na etiketě mohla být nepovolená nápověda. Městský soud poukázala

na vyjádření společnosti www.scio.cz, s. r. o., v niž se uvádí, že podle fotodokumentace pořízené v učebnách před zahájením přijímací zkoušky měli uchazeči na stolech pouze psací potřeby a láhve s pitím, a to buď s etiketou nebo bez etikety. Ve všech případech se jednalo pouze o standardní etikety volně prodejných nápojů, což administrátorka během zkoušky kontrolovala. Porušení tohoto pravidla není v protokolu o průběhu zkoušky zaznamenáno. Městský soud v této souvislosti opět poukázal na to, že protokol o průběhu zkoušky mohl vyplnit jakýkoliv účastník. Stěžovatel tak neučinil, ačkoliv mohl. Je tedy otázkou, zda nezačal toto údajné porušení pravidel vnímat jako zásadní až za situace, kdy obdržel rozhodnutí děkana o nepřijetí. Žalobní námitka není důvodná.

Stěžovatel rovněž namítal, že čl. 7 odst. 7 ŘPŘ stanoví podmínku, že během konání přijímací zkoušky, nebo její části, musí být přítomni nejméně dva členové zkušební komise, což se v daném případě nestalo, když byla přítomna jedna administrátorka. K této námitce městský soud uvedl, že podle protokolu o průběhu přijímací zkoušky byla přítomna pouze jedna administrátorka a 15 uchazečů. Úloha kontroly při psaní testu spočívá ve fyzické kontrole uchazečů v tom smyslu, zda nedochází k užívání nedovolených pomůcek, ke vzájemné spolupráci apod. Vzhledem k tomu, že se jednalo o místnost s 15 uchazeči, má městský soud za to, že regulérní průběh zkoušky byl dostatečně zajištěn za situace, kdy uchazeče kontroloval jeden administrátor. Hodnocení přijímací zkoušky bylo provedeno přijímací komisí děkana, která měla 7 členů. Univerzitě lze dát za pravdu, že citovaný článek zjevně míří na ústní zkoušku. Při písemné zkoušce nemá přítomnost členů zkušební komise stejné opodstatnění. Podstatný je pouze přiměřený dozor nad účastníky, nikoli nutně kvalifikovanými vědeckými pracovníky. Ačkoliv tedy při striktním výkladu lze dospět k závěru, že došlo k porušení ŘPŘ, nejedná se o porušení, které by dosáhlo takové intenzity, aby bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit.

Uvedl-li stěžovatel v závěru žaloby, že pokud by městský soud nepřisvědčil jeho závěrům o vadách přijímacího řízení takové intenzity, pro něž nelze při vydání rozhodnutí k výsledkům takového řízení přihlédnout, vyhrazuje si právo později „dotvrdit“ a doložit skutečnosti, pro které je přesvědčen, že byl poškozen i v nesprávném bodovém součtu započítaném do výsledku zkoušky, k této žalobní námitce městský soud konstatoval, že žalobní námitky nelze vznést „podmíněně“, tj. uvést, že pro případ, že soud neuzná žalobní námitky, uvede žalobce námitky další. K podání žaloby je v s. ř. s. stanovena lhůta, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 72 s. ř. s.) a podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. K této poznámce o případném rozšíření žalobních bodů v případě neuznání stěžovatelových argumentů proto městský soud nemohl přihlížet.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel především namítal nepřípustnou nerovnost podmínek přijímacích zkoušek a navrženými důkazy (svědecké výpovědi ostatních uchazečů přítomných na přijímací zkoušce a protokol o průběhu zkoušky podepsaným administrátorkou P. L.) dokládal, že v průběhu přijímací zkoušky účastníky rušila hlasitá reprodukovaná techno hudba doléhající zvenčí do zkušební místnosti. Tato produkce podle stěžovatele rušila účastníky v koncentraci a měla negativní vliv na dosažené výsledky testů. K tomu stěžovatel doplnil, že přijímací řízení pro akademický rok 2008/2009 organizovala právnická fakulta v mnoha městech po celé

republice. Stěžovatel od prvopočátku opakovaně upozorňoval na to, že podle čl. 7 odst. 11 ŘPŘ měla být při zjištění nerovných podmínek zkouška přerušena a konána v náhradním termínu. Průběh zkoušky byl neregulérní i v dalším ohledu, když v rozporu s čl. 7 odst. 7 ŘPŘ nebyli během jejího konání přítomni alespoň dva členové zkušební komise. Stěžovatel vyjádřil rozhodný nesouhlas s argumentací univerzity v jejím vyjádření k žalobě, se kterou se ztotožnil i městský soud, že *„toto ustanovení je svou povahou určeno pro přijímací zkoušku v ústní formě, nikoli pro písemnou formu zkoušky, kdy přítomnost členů komise při vyplňování testu uchazeči nemá opodstatnění.“* Citovaný článek se striktní formulací *„Během konání přijímací zkoušky nebo její části musí být přítomni nejméně dva členové zkušební komise. Hodnotiteli písemné zkoušky nesmí být známa totožnost hodnoceného uchazeče.“* naopak svědčí rozlišením úloh zástupců organizátora v různých etapách písemné přijímací zkoušky a současně stanovením povinných náležitostí zápisu o průběhu zkoušky, např. rozlišení různých forem zkoušky (písemná a ústní) pro závěr, že se tato povinnost stanoví pro jakoukoliv formu přijímací zkoušky. Závěr městského soudu, že se čl. 7 odst. 7 ŘPŘ nevztahuje na písemnou formu přijímací zkoušky není správný. Právnická fakulta tak dvojnásobně nedostála svým povinnostem organizátora přijímacích zkoušek, porušila vnitřní předpis školy a v důsledku toho poškodila stěžovatele v jeho právu na přístup ke studiu na veřejné vysoké škole. Je-li při přijímací zkoušce v rozporu s ŘPŘ přítomna pouze jedna administrátorka a ta svým podpisem v protokolu stvrdí, že v jejím průběhu uchazeče rušila hudba, potom jde k tíži univerzity, že se svým pochybením a porušením vlastních pravidel při organizaci zkoušky připravila o názor druhého nebo dalšího dohlížitele, který by mohl zhodnotit míru narušení průběhu zkoušky. Takto představuje vyjádření administrátorky v protokolu o zkoušce jediné autoritativní a přitom nezaujaté hodnocení stavu *in situ.* Vypořádal-li městský soud žalobní námitky v napadeném rozsudku tak, že rovnost účastníků nikdy nemůže být absolutní, k tomu stěžovatel podotkl, že záleží na intenzitě imisí. Tak jako intenzita světla či přípustná relativní vlhkost vzduchu jsou pro školní třídy (přijímací zkoušky probíhaly v prostorách učeben obchodní akademie) předepsány normami v určitých intencích, lze i hluk rozdělit podle intenzity na hluk, který koncentraci studentů vážněji neovlivňuje, a hluk, který již dopad na soustředění má. Městský soud žádné dokazování s cílem určit intenzitu těchto imisí neprováděl, přestože stěžovatel v žalobě tvrdil, že míra imisí byla způsobilá narušit rovné podmínky mezi uchazeči a k prokázání tohoto tvrzení označil celou řadu důkazů. Městský soud se spokojil s argumentací univerzity opřenou o protokol účastníka o průběhu zkoušky vyplněný uchazečkami A. Z. a N. K. a o protokol vyplněný administrátorkou P. L. Tyto listinné důkazy jsou ve zjevném protikladu. Městský soud daný rozpor, ani proč se při svých úvahách přiklonil k verzi těchto uchazeček, jakožto osob zaujatých, v napadeném rozsudku nijak nezdůvodňuje, což ho činí nepřezkoumatelným. Pokud neprovedení navržených důkazů odůvodnil tím, že *„je vyloučeno, aby po šesti letech od data konání přijímací zkoušky měl některý z účastníků v paměti, zda a v jaké intenzitě pronikala do místnosti hudba a jaká; výsledky svědků však nejsou nutné především z toho důvodu, že soud z písemných důkazů přijal závěr o tom, že do místnosti mohl doléhat zvuk reprodukované hudby, avšak uzavřel, že není možno hovořit o neregulérním průběhu zkoušky.“*, stěžovatel k tomu uvedl, že není jeho vinou, že o žalobě, která byla podána v roce 2010, bylo rozhodnuto až v polovině roku 2014. Navíc podle stěžovatele je nesprávný i závěr, že po této dlouhé době již nejsou navržení svědci s to podat vypovídající svědectví. Tak jako si stěžovatel přesně pamatuje rozesazení účastnic, kterým byla dána možnost vyjádřit se do protokolu o průběhu zkoušky, i jaké oblečení měly onoho slunečného dne na sobě, je

pravděpodobné, že alespoň některým z navržených svědkům utkvěly v paměti některé důležité podrobnosti. V neposlední řadě stěžovatel navrhl zajistit k důkazu i všechny protokoly o průběhu zkoušky z ostatních učeben v témže místě, neboť bylo možno důvodně očekávat, že hlasitá techno hudba mohla rušit i účastníky v jiných učebnách a že tato skutečnost mohla být v některém z protokolů zanesena. Dále stěžovatel navrhl výslech správce budovy, v níž se přijímací zkouška konala, s úmyslem ozřejmit, jaké provozovny v inkriminované době v areálu školy působily, s jakou provozní dobou a zda mohly v den konání přijímací zkoušky produkovat hlasitou hudbu. K těmto důkazním návrhům napadený rozsudek rovněž zcela mlčí. Náhodný výběr účastnic, které byly administrátorkou vyzvány k vyplnění protokolu, jak to uvádí městský soud, ve skutečnosti probíhal tak, že protokol byl předložen uchazečkám sedícím v prvních dvou lavicích. Tyto přitom byly jedněmi z těch, kteří porušili pokyn plynoucí z opatření děkana, když měly na stole láhev s neodstraněnou etiketou, a tím dost možná i s nepovolenou nápovědou. Stěžovatel proto navrhl zajistit k důkazu fotodokumentaci ze zkušební místnosti, která by mohla toto porušení opatření děkana a regulérnosti zkoušky prokázat. Jako zcela neprokázané a nepravdivé hodnotil stěžovatel tvrzení univerzity, že předmětné láhve byly přítomnou administrátorkou zkontrolovány. I kdyby tomu tak bylo, nic to nemění na skutečnosti, že s neslepenou etiketou tyto uchazečky porušily závazný pokyn děkana a měly být ze zkoušky vyloučeny. Městský soud v napadeném rozsudku i o důkazním návrhu fotodokumentací z průběhu zkoušky mlčí. Nicméně motivace účastnic, proč do protokolu uvedly nekonkrétní vyjádření, že *„[p]růběh zkoušky byl seriózní. Podmínky pro všechny účastníky stejné, což je dobré*“, je pochopitelná. V závěru kasační stížnosti stěžovatel reagoval na výtku vznesenou na jeho adresu v napadeném rozsudku, že námitku neregulérního průběhu zkoušky uplatnil až v žádosti o přezkum rozhodnutí děkana. Podle čl. 7 odst. 11 ŘPŘ může probíhající přijímací zkoušku přerušit (nebo dodatečně prohlásit za neplatnou – čl. 7 odst. 12) pouze děkan nebo pověřený proděkan. Pokud na místě zkoušky nebyli, v rozporu s ŘPŘ, přítomni členové zkušební komise, kteří mohli, a měli, na zjištěné nedostatky reagovat výzvou děkanovi, pak prvním podáním, kdy mohl stěžovatel důsledek vzniklé situaci efektivně řešit přímo s děkanem, byla žádost o přezkum jeho rozhodnutí. Jakkoliv stěžovatel nebyl organizátorem zkoušek upozorněn, že k pozdějšímu uplatnění výhrad vůči regulérnosti zkoušek snad nemá být přihlíženo, považuje za absurdní, že je mu přičítáno k tíži, že reagoval údajně opožděně, když námitku uplatnil v prvním procesně předpokládatelném úkonu vůči univerzitě podle zákona o vysokých školách. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodl i o zrušení správních rozhodnutí obou stupňů.

Univerzita ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nemá proti napadenému rozsudku žádné námitky. Podle jejího přesvědčení se městský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami, věc posoudil komplexně a rozhodl po právu. Městský soud správně posoudil právní otázky a skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, má oporu ve spisech. Napadený rozsudek je přezkoumatelný, srozumitelný a v řízení před soudem se nevyskytla žádná vada, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Městský soud měl k dispozici opatření děkana, z něhož vyplývá, že v řádném termínu přijímací zkoušky, kdy zkoušku konal i stěžovatel, všichni uchazeči psali stejnou variantu testu. Stěžovatel zcela účelově po šesti letech od konání přijímací zkoušky uvádí, že dvě uchazečky, které vyplňovaly protokol, porušily opatření děkana, a

byly proto motivovány nevyplnit protokol pravdivě. Neexistuje žádný důvod, aby stěžovatel toto své tvrzení neuvedl již v roce 2008. Podle univerzity jsou stěžovatelovy námitky nedůvodné a účelové. K žádnému porušení vnitřních předpisů v přijímacím řízení nedošlo. Vzhledem k výše uvedenému univerzita navrhla, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel dne 7. 6. 2008 skládal jako uchazeč s identifikačním číslem 108970 přijímací zkoušku ke studiu magisterského studijního programu Právo a právní věda studijního oboru právo v prezenční formě studia v akademickém roce 2008/2009. Rozhodnutím děkana právnické fakulty ze dne 23. 6. 2008, č. j. 1748/2008, bylo stěžovateli oznámeno, že nebyl přijat ke studiu. Podle ust. § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách požádal stěžovatel o přezkoumání rozhodnutí děkana právnické fakulty. Tato žádost byla rozhodnutím rektora univerzity ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2058/08-D III/4-PF/KolŠa, zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu a rozsudkem městského soudu ze dne 11. 12. 2009, č. j. 7 Ca 269/2008 - 47 bylo napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušeno. Rektor univerzity pak rozhodnutím ze dne 12. 2. 2010, č. j. 2058/08 D III/4-PF/KolŠa/2 zrušil rozhodnutí děkana právnické fakulty a věc mu vrátil k novému projednání. Podle stěžovatele tento postup vybočoval z pravomoci rektora univerzity podle ust. § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách, a proto podal žalobu, o které rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 16. 1. 2012, č. j. 11 A 33/2010 - 142, tak, že i toto rozhodnutí rektora univerzity zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Děkan právnické fakulty dne 19. 3. 2010 vydal rozhodnutí č. j. 373/2010, že stěžovatel se od akademického roku 2008/2009 nepřijímá ke studiu magisterského studijního programu Právo a právní věda studijního oboru právo v prezenční formě studia na právnické fakultě. Stěžovatel opět požádal o přezkum tohoto rozhodnutí a o této žádosti rozhodl rektor univerzity napadeným rozhodnutím.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel vytýkal městskému soudu, že neprovedl jím navržené důkazy, posuzoval Nejvyšší správní soud, zda řízení o žalobě nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o žalobě stěžovatele bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel sice v podané žalobě výslovně navrhl, aby *„soud i bez nařízeného jednání vydal tento rozsudek…“*, ale současně v žalobě uvedl řadu skutkových, hmotněprávních i procesních námitek vůči napadenému správnímu rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, a na podporu svých tvrzení navrhl řadu důkazů. Protože v judikatuře Nejvyššího správního soudu existovaly rozdílné názory týkající se této otázky, byla věc v souladu s ust. § 17 odst. 1 s. ř. s. postoupena usnesením ze dne 2. 4. 2015, č. j. 7 As 93/2014 - 29, k rozhodnutí rozšířenému senátu. Usnesením ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48 rozšířený senát ve výroku I. rozhodl tak, že *„Navrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“*

S ohledem na závěr vyslovený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu tedy městský soud nepochybil a bylo možno přezkoumat napadený rozsudek v rozsahu stížních námitek.

Jelikož stěžovatel namítal, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, neboť by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal stížní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku důvodnou, přezkoumal ho meritorně v rozsahu stížních námitek z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel především namítal nesprávné právní posouzení nepřípustnosti nerovných podmínek přijímací zkoušky. Ty podle jeho názoru spočívaly v tom, že v jejím průběhu hlasitá reprodukovaná techno hudba, kterou bylo slyšet z vnějšku, rušila účastníky v koncentraci a měla negativní vliv na dosažené výsledky testů. Stěžovatelovo tvrzení, že v místnosti, v níž se konala přijímací zkouška, bylo slyšet hudbu, je potvrzena administrátorkou, která v protokolu o průběhu zkoušky uvedla, že *„účastníky rušila reprodukovaná hudba ze dvora, zřejmě provoz fitcentra“*. Z toho, že v protokolech účastníka o průběhu zkoušky jsou odpovědi uchazeček A. Z. a N. K. na otázku, zda je něco rušilo během zkoušky, negativní, nelze dovozovat rozpor s obsahem protokolu o průběhu zkoušky vyplněný administrátorkou, ale pouze to, že hudba slyšitelná v místnosti konání přijímací zkoušky nebyla takové intenzity, aby ji uchazeči vnímali jako rušivý element. Pokud by hudbu vnímal stěžovatel jinak než uvedené uchazečky, měl možnost se jako dobrovolník přihlásit k vyplnění protokolu účastníka o průběhu zkoušky, v němž mohl označit hudbu jako rušivý faktor mající negativní vliv na jeho schopnost koncentrace při vyplňování testů. Nic takového však neučinil. Přitom mu v tom nic nebránilo. Navíc neexistoval sebemenší důvod pro to, aby tento argument použil až v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana právnické fakulty. Lze tedy na základě stěžovatelovy pasivity učinit závěr, že ani on nevnímal hudbu původně tak, jak uváděl později v žádosti o přezkum rozhodnutí děkana právnické fakulty. Za tohoto skutkového stavu nebyl důvod k doplnění dokazování městským soudem za účelem určení, v jaké intenzitě byla hudba v místnosti konání

přijímací zkoušky slyšet, protože po ukončení zkoušky už bylo obtížně průkazné, o jakou sílu hluku se skutečně jednalo. Navíc stěžovatel svým souhlasem, aby městský soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání vytvořil podmínky pro to, aby dokazování nebylo prováděno, protože podle ust. § 77 odst. 1 s. ř. s. se dokazování provádí při jednání.

Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede. Soud může podle ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Je tedy plně v pravomoci soudu rozhodnout, zda a které z navržených důkazů provede. V případě, že návrhu na provedení dokazování nevyhoví, musí tento svůj procesní postup zdůvodnit. To také městský soud učinil, když uvedl, že neprovedl stěžovatelem navrhované důkazy výslechem administrátorky a všech účastníků, kteří psali písemnou zkoušku se stěžovatelem, protože nejsou nutné především z toho důvodu, že z písemných důkazů přijal závěr, že do místnosti mohl doléhat zvuk reprodukované hudby, ale není možno hovořit o neregulérnosti zkoušky. I když městský soud se výslovně nevyjádřil k neprovedení důkazu výslechem správce budovy a fotodokumentací z průběhu zkoušky, je zřejmé že měl skutkový stav za dostatečně zjištěný.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem městského soudu, že listinnými důkazy bylo prokázáno, že v místnosti, kde se konala přijímací zkouška, bylo slyšet zvuk reprodukované hudby, ale na základě protokolů sepsaných bezprostředně po ukončení přijímací zkoušky nelze dovodit, že její průběh byl neregulérní.

Průběh přijímací zkoušky byl podle stěžovatele neregulérní i v tom ohledu, že v rozporu s čl. 7 odst. 7 ŘPŘ nebyli v jejím průběhu přítomni dva členové zkušební komise.

Podle citovaného článku se před zahájením přijímací zkoušky nebo její části ověří totožnost uchazečů a o jejím průběhu se vede zápis. Dále je v tomto článku demonstrativní výčet toho, co má zápis obsahovat a dále, že během konání přijímací zkoušky nebo její části musí být přítomni nejméně dva členové zkušební komise a že hodnotiteli písemné zkoušky nesmí být známa totožnost hodnoceného uchazeče.

Podle opatření děkana rozhodl akademický senát právnické fakulty usnesením ze dne 11. 10. 2007, že přijímací řízení pro akademický rok 2008/2009 se bude konat formou písemného testu. Průběh přijímací zkoušky organizačně zajišťoval administrátor, jehož úkolem bylo ověřit totožnost uchazečů, rozdat záznamové archy k zaznamenání odpovědí na jednotlivé úlohy testů, na konci přijímací zkoušky vybrat záznamové archy, vložit je do připravené obálky, stanoveným způsobem zapečetit a nechat dvěma dobrovolníky vyplnit záznam na protokolu o zkoušce. Obsahem záznamu uchazečů je vyjádření k tomu, zda zkouška dle jejich názoru proběhla regulérním způsobem, bez rušivých vlivů a podle předem stanovených pravidel. Každý z účastníků zkoušky měl právo připojit k zápisu vlastní připomínky.

Je nesporné, jak vyplývá z protokolu o průběhu zkoušky, že u přijímací zkoušky byla přítomna jen administrátorka J. L., která nebyla členkou zkušební komise. Pro to, aby u písemné zkoušky prováděné formou testů byli přítomni členové zkušební komise totiž nebyl sebemenší důvod, když její výsledky byly na základě záznamových archů

vyhodnocovány až následně. Nelze však popřít, že znění čl. 7 odst. 7 ŘPŘ je v tomto směru poněkud nepřesné a zavádějící. Argumentace univerzity i městského soudu, že čl. 7 odst. 7 ŘPŘ zjevně míří na ústní zkoušku, kdy členové zkušební komise uchazeče zkouší, zatímco při písemné zkoušce nemá přítomnost členů komise opodstatnění, má svou logiku. Nelze ani přijmout stěžovatelovu argumentaci, že *„jde k tíži univerzity, že se svým pochybením a porušením vlastních pravidel při organizaci zkoušky připravila o názor druhého nebo dalšího dohlížitele, který by mohl zhodnotit míru narušení průběhu zkoušky"*. Jednak čl. 7 odst. 7 ŘPŘ nehovoří o dohlížitelích, ale členech zkušební komise a jednak objektivita informací o průběhu přijímací zkoušky je zajišťována tím, že dva z uchazečů vyplňují protokol účastníka o průběhu zkoušky.

I když někteří uchazeči měli na stole láhve s neodstraněnou etiketou, stěžovatelovo tvrzení, že je měli dost možná i s nepovolenou nápovědou, je ničím nepodložená domněnka. I tuto skutečnost mohl stěžovatel uvést do protokolu o průběhu zkoušky, pokud by býval byl projevil zájem být jedním ze dvou dobrovolníků, kteří ho z řad uchazečů měli vyplnit. Samotná skutečnost, že někteří z uchazečů měli láhve s nápojem s neodstraněnou etiketou, nelze bez dalšího hodnotit jako takové porušení pravidel stanovených opatřením děkana, které by bylo možno kvalifikovat jako jednaní, které narušilo rovnost uchazečů v přijímacím řízení a bylo by tedy důvodem pro dodatečné prohlášení vykonané zkoušky nebo její části za neplatnou. Také stěžovatelovo tvrzení, že účastnice uvedly do protokolu o průběhu zkoušky kladné vyjádření proto, že také měly na stole láhev s etiketou, je ničím nepodložená spekulace.

Zdůvodňoval-li stěžovatel v závěru kasační stížnosti, proč námitku neregulérního průběhu přijímací zkoušky uplatnil až v žádosti o přezkum rozhodnutí děkana poukazem na čl. 7 odst. 11 a 12 ŘPŘ, lze pouze zopakovat, že podkladem pro postup děkana podle čl. 7 odst. 12 ŘPŘ mohly být právě údaje prvotně uvedené v protokolu účastníka o průběhu zkoušky. Žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana o nepřijetí stěžovatele ke studiu tak nebyla prvním procesně předpokládatelným úkonem vůči univerzitě podle zákona o vysokých školách.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a univerzitě žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu